

hold til et land som Danmark, som jo er et af de mest USA-tro lande i hele verden, har man været i stand til at håndtere det her på en tidsmæssigt forsvarlig måde.

Selv om vi som sagt er glade for, at der er sket en afklaring i dag, er der så sandelig stadig væk mange principielle spørgsmål, der skal afklares, og der er så sandelig stadig væk grundlag for en kraftig kritik af den amerikanske håndtering af den her sag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne igen takke statsministeren og udenrigsministeren for deres redegørelse om, at den danske fange i Guantánamo bliver frigivet. Jeg har haft den opfattelse, at udenrigsministeren og Udenrigsministeriet har gjort en stor indsats for at nå dette resultat, og det er glædeligt, at det er sket. Det kan også siges, at vi derved flytter en sten på vejen i forholdet mellem USA og Danmark.

Jeg tillader mig også at mene, at tidspunktet for denne meddelelse ikke er helt tilfældigt. Udenrigsministeren har de sidste par dage med stor troværdighed kunnet fortælle sine amerikanske samtalepartnere, at her i Danmark var offentligheden og oppositionen i stigende grad utålmodige efter at se resultater, efter at den tidsbestemte tilbageholdelse nu har været i mere end 2 år. Det har han kunnet, og det har selvsagt været af betydning.

I det videre arbejde er det også fuldstændig klart, hvad der er Danmarks forpligtelse, og det er at hævde det synspunkt, at sådan en tidsubegrænset tilbageholdelse er uacceptabel, og dermed medvirke til at nå et resultat også for de øvrige, der sidder på Guantánamobasen. Det må være en fuldstændig oplagt opgave for Danmark at tage på sig. Vi kan ikke nøjes med at glæde os over, at den ene dansker er frigivet, men vi har lov til at glæde os over det. Og det vil jeg da også i fuldt mål gøre.

Kl. 14.45

Søren Søndergaard (EL):

I efteråret 2002 var jeg til FN's generalforsamling i New York og læste amerikanske aviser. Der var bl.a. et interview med en afghansk mand, som nærmede sig de 100 år, jeg mener, at han var 97 år, men det var der lidt uklarhed om, måske var han over 100 år. Han havde været tilbageholdt på Guantánamo på det tidspunkt i lidt under et år, han havde altså været tilbageholdt, fra krigen i Afghanistan startede.

Han havde været ude at gå med sine geder. Så var der kommet nogle helikoptere, og han var blevet taget op i en helikopter og havnede så på Guantánamo.

Han var så blevet sluppet fri. Der var ikke rejst nogen anklage mod ham, han var bare blevet sluppet fri efter at have siddet der en 8, 9, 10 måneder, hvor meget det nu var.

Det er sådan set en meget interessant historie, for den fortæller, at bare fordi man sidder på Guantánamo, behøver man ikke at have gjort noget. Man er jo heller ikke nødvendigvis uskyldig, fordi man sidder på Guantánamo. Mange af dem, der sidder på Guantánamo, har måske gjort noget. Men i et retssamfund er det jo sådan, at den slags ting skal bevises, og det bevises for en domstol.

Siden efteråret 2002, hvor denne her mand blev løsladt og kunne komme tilbage til sine geder, er der faktisk en del, der er blevet løsladt fra Guantánamo. Senest har vi jo set, hvordan børn under 16 år er blevet løsladt. Vi har set udlevering af en person til retsforfølgelse i Spanien, og nu har vi fået den danske fange sat på fri fod efter 2 år.

Men man bliver nødt til at fastholde, at det er dybt mærkværdigt at høre ikke bare Dansk Folkeparti, men høre den amerikanske ansvarlige for det her den ene dag gå ud og forklare, at denne mand uden nogen tvivl har forbindelser til Al-Qaeda, og så den næste dag indgå en aftale med den danske regering om løsladelse.

Er det ikke forunderligt? Den ene dag uden nogen tvivl forbindelse til Al-Qaeda, den næste dag løsladelse. Er der nogen, der kan forklare det? Udenrigsministeren kan måske forklare det. Jeg forstår det ikke. Jeg synes, det er en underlig kamp mod terror. Det viser jo, at der er noget galt. Enten er påstanden om, at personen hævet over enhver tvivl havde forbindelser til Al-Qaeda, ikke rigtig. Det var altså forkerte påstande, der blev afgivet. Eller også er det forkert at løslade personen. Sådan må det jo være.

Det er derfor, hele denne her retorik omkring krigen mod terror og kampen mod terrorisme osv. henstår i et fuldstændig uforklarligt skær, når ikke bare hr. Peter Skaarup – det kunne være relativt ligegyldigt med hr. Peter Skaarup og Dansk Folkeparti – men også deres ideologiske forbillede, den krigsforbryderansvarlige ambasadør i USA, den ene dag kan sige, at en person er terrorist og den næste dag løslade vedkommende.